

get depressiv tale, meget negativ, meget håbløs, meget trøstesløs. Det hele er forfærdeligt, og arbejdsløsheden er steget, og det sociale morads er på vej, og det hele kommer til at gå vældig, vældig galt, og samtidig så hører man lidt håbet i stemmen. Det synes jeg måske ikke er så rart.

Jeg kan så heller ikke rigtig forstå det her ritzautelegram, der er kommet i dag, hvor fru Anne Marie Meldgaard, som er udlændingeordfører for Socialdemokratiet, siger, at nu skal man placere asylsøgere rundtomkring i kommuner, der gerne vil have asylsøgere, fordi der er brug for arbejdskraft. Det hænger altså ikke sammen.

Samtidig er det jo sådan, at blandt de udlændinge, vi modtager i dag i Danmark, er der mange uden uddannelse. Generelt er det ca. 58 pct. Det er en meget, meget høj procent. Alene i aldersgruppen 18-25 år er det 79 pct. Nul uddannelse, ikke engang en påbegyndt uddannelse. Det er en svær opgave.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Det er jo korrekt, vil jeg gerne sige til fru Pia Gjellerup, at dansk økonomi jo ikke ser nær så slem ud, som den gjorde for 25 år siden, og vi kan vel alle være enige om, at udgangspunktet er Schlüterregeringens første fastkurspolitik, som så heldigvis er fortsat igennem 20 år. Hvis der er noget, man skal klandre SR-regeringen for – og det tror jeg også vi kan blive enige om – så er det jo, at man ikke var i stand til at styre det offentlige forbrug gennem knap 10 år.

Derfor bliver jeg lidt forvirret over de udsagn, fru Pia Gjellerup er kommet med i fredags og i dag under finanslovdebatten. I fredags ville man spare 70 mio. kr. på en konto, der ikke fandtes; skattestoppet er ikke o.k.; 1,6 mia. kr. ekstra i erhvervsbyrder.

Kl. 17.20

Hvis vi nu vender blikket sådan lidt fremad: Vedkender Socialdemokraterne sig stadig planen »Danmark 2010«, hvorefter det offentlige forbrug fra 2005 kun må stige med 0,5 pct.? Og hvilke nye instrumenter er det, Socialdemokraterne har lært, som de vil bidrage med til at fastholde det forbrug fra 2005?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til fru Pernille Rosenkrantz-Theil vil jeg sige, at jeg synes, det lyder på Enhedslistens forslag om

at opgive modregning, som om kontanthjælpen – og det fik jeg jo altså bekræftet – kan være så høj, at man skal ud og have en ganske høj løn for at kunne matche den, og så skulle kontanthjælpen jo i virkeligheden blive en genvej til en højere løn på arbejdsmarkedet. Det synes jeg simpelt hen er et galt forslag. Vi er ikke enige i, at vi skal have et system, hvor der ligger en betydelig højere udbetaling i kontanthjælpssystemet, end en almindelig arbejdsplads vil kunne honorere, og det er det, kontanthjælpsdelen af arbejdsmarkedsreformen tilsigter at ændre på.

Til fru Pia Kjærsgaard, som jo indimellem næsten er min navnesøster her i salen: Jeg synes ikke, at alting er så forfærdelig slemt, men jeg synes sådan set, at der er nogle ting, der er blevet dårligere, og der er nogle ting, der kunne og burde blive bedre. Og det er vel strengt taget et afsæt, som mange af os har; vi ser så på tingene fra lidt forskellig side.

Med hensyn til asylforslaget fra Socialdemokratiet vil jeg sige, at vi har taget afsæt i virkeligheden. Hanstholm Kommune er en af de få kommuner, der driver et asylcenter selv. De er meget dygtige til det, de har fået det til at slå meget, meget fornem rod i lokalsamfundet deroppe, og de er i gang med at engagere asylsøgerne ikke i en passiv tilværelse, men en aktiv tilværelse. Det tror jeg er en god begyndelse med hensyn til nogle af de – og det er jeg helt enig med fru Pia Kjærsgaard i – meget, meget svære opgaver, der er med integration. Men svære opgaver skal man jo heller ikke vige tilbage fra – og slet ikke, hvis de er nødvendige.

Hr. Henrik Vestergaard skal helt tilbage til for 25 år siden for at finde nogle lyspunkter i den fælles regeringsindsats fra Venstre og De Konservative, og det synes jeg måske er lidt langt.

Men planen »Danmark 2010«, hvordan så når den? Ja, jeg er også spændt på at se, hvornår regeringen mener, at den skal justeres, for realiteten er jo, at den bygger på nogle forventninger om, hvordan tingene omkring os bevæger sig, og der må man jo på et tidspunkt også fra regeringens side – ligesom vi gjorde det med »Danmark 2005« – revidere den i forhold til virkeligheden og ikke tro, at virkeligheden retter sig efter en plan.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Colette L. Brix og derefter hr. Kristian Jensen for tredje gang.